

det var ganske naturligt, at man lod Juristernes Stemme have den afgjørende Vægt; men naar der er Spørgsmaal om at afgjøre, ikke hvad der staaer i bestemte Ord i Grundloven — og derom er Talen jo ikke her — men om, hvorledes Grundloven rettelig skal forstaaes netop paa de Punkter, hvor den ikke udtaler sig positivt, men hvor der — om man saa vil — er Sakuner, som skulle udfyldes, saa bliver der væsentlig Spørgsmaal om den konstitutionelle Opfattelse, den konstitutionelle Praxis, overhovedet om politisk Modenhed eller Indsigt, som ganske vist kan findes hos Jurister ligesaa vel som hos Andre, men hvor, efter min Mening, Indsigt i den positive Lovgivning i og for sig ikke just er det Afgjørende. Det var imidlertid ikke dette, som forekom mig at være den mindst velvillige Side i det ærede Medlems Optræden mod mig. Jeg skulde gjerne have tillivet ham dette, men derimod tilfær jeg, at det bedrøvede mig, at han fastede ligesom et odiøst Støjer over mine Udtalelser igaar ved, som det forekom mig, uden nogen Nødvendighed, gjentagne Gange at karakterisere mit Foredrag som værende et Philippikon mod Ministeriet, som indeholdende Angreb — dels aabne og dels skjulte — mod Regjeringen, og som indeholdende en Advarsel til Landstinget om ikke længere at fremture paa den Vej, som det havde betraadt. Det forekommer mig, at der saameget mindre var nogen Anledning for det ærede Medlem til at søge at karakterisere mit Foredrag saaledes, som han jo udtrykkelig mod Slutningen af sit Foredrag udtalte, at det ikke var hans Sag her at optræde særlicg paa Regjeringens Vegne, men at han vilde holde sig strengt til, hvad der forelaa. Hvad dette Sidste angaar, da antager jeg nu tvært, at ogsaa jeg har holdt mig strengt til, hvad der forelaa. Det, der forelaa, var at udføre den Antydning, jeg havde givet ved Finantslovens 1ste Behandling, nemlig, at det ikke kunde anses for at være i Overensstemmelse med Grundlovens rette And og Mening, naar Regjeringen ikke havde forelagt Forslag til den ordinære Finantslov for Finantsaaret 1881—82 paany, og at denne Undladelse maatte siges ikke at være hensigtsmæssig eller klo. Dette forelaa, og jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem, om der i mit Foredrag indeholdtes Andet, end hvad der hører til en Besvarelse af disse Spørgsmaal eller staaer i ganske naturlig Forbindelse dermed. Men det var betegnende, forekommer det mig, naar det ærede Medlem, som sagt, søgte at fremstille mit Foredrag i det angivne Lys. Det er betegnende, fordi vi jo Alle desværre vide, hvorledes det gaar i den senere Tid, ja, i længere Tid, nemlig, at en hvilken som helst Udtalelse, der paa et eller andet Punkt ikke nøiagtig gaar i det foreskrevne Spor, ikke ganske og aldeles falder sammen med den høitærede Regjeringens udtalte eller formodede Opfattelse, fremstilles paa

sine Steder af tjenstvillige Venne som en større eller mindre Forbrydelse. Men jeg skulde dog egentlig mene, at min ærede Sidemand burde anse sig for altfor god til at følge den Vej. Der ligger ikke i min Tale igaar, og det har heller ikke været tilfældet i den at rette noget Philippikon mod den høitærede Regjering eller at udtale mig som en erklæret Modstander, som det ogsaa har heddet sig, af hele Regjeringens Politikk. Jeg kunde fristes til at betegne denne Ytring som Konfens, forsaavidt som jeg slet ikke har talt om hele Regjeringens Politikk; jeg har kun talt om den Ting at bruge den midlertidige Finantsbevilling for hele Finantsaaret uden at forelægge Forslag til den ordinære Finantslov for Finantsaaret 1881—82 igjen. Skulde dette være hele Regjeringens Politikk? Jeg er overbevist om, at Ingen vil mere protestere mod en saadan Sætning end den høitærede Regjering selv, at dens Politikk skulde være indesluttet i dette, ikke at forelægge Finantsloven for Finantsaaret 1881—82 igjen i denne Samling. Det er jo imidlertid den Slags Bemærkninger, som altid finde Dren, og naar de, for at gjentage det, komme fra en saa vægtig Stemme som min ærede Sidemands, der jo navnlig i Højrefredse her i Folkethinget og i Landstinget troes saa fuldt, medens saa eller Ingen af det andet Things Medlemmer have hørt, hvad jeg har sagt, og vel saa eller Ingen læse i Rigsdagstidenden, hvad jeg har sagt, saa kan det være ganske naturligt, at man saavel det ene Sted som det andet Sted opfatter det, som om jeg virkelig havde villet angribe Regjeringens hele Politikk og virkelig havde rettet ikke blot aabne, men ogsaa skjulte Angreb paa Ministeriet. Dette Sidste, at jeg skulde have rettet skjulte Angreb paa Ministeriet, anser jeg næsten som en Jovarmelse; det ligger ikke for mig at rette skjulte Angreb mod Nogen; jeg er ikke bange for at træde frem med mine Anker aabenlyst, naar jeg har ifinde at komme med Angreb. Jeg tror tilstrækkelig tydeligt at have udtalt igaar, saavel i Begyndelsen som i Slutningen af min Tale, at det, der laa mig paa Sinde, det var at fremhæve hele den Alvor i Situationen, som efter min Mening er tilfælde, den Frygt og de Betyrninger, jeg nærer i den Henseende. Det ligger mig slet ikke paa Sinde i nogen Maade at være ubehagelig for den høie Regjering; jeg ønsker Intet hellere, som jeg udtalte igaar, end at min Frygt og Betyrning maatte kunne fjernes.

Naar jeg nu herefter vender mig til Sagen selv, er det jo ganske vist, at det ærede Medlem først gjorde gjældende og paaviste, at Grundlovens § 48 eller 49 ikke indeholder nogen positiv Bestemmelse om, at en Finantslov skal blive ved at forelægges i det Uendelige, indtil den er vedtagen, og det maa jo indrømmes, at det ærede Medlem ganske morsomt gjorde opmærksom paa, at der saa meget mindre kunde uledes Noget af Grund-